

HỒI THỨ BA MƯƠI MỐT BA VỊ VÕ VƯƠNG

Thích Đình Nhạn nghe tiếng nói ấy, không khỏi kinh hãi. Trong khu Tử Vong Lâm này mà lại còn có một người thứ ba, đây quả là một điều khiến chàng không thể ngờ được. Bỗng nhiên, trong óc chàng lóe lên một ý nghĩ và bèn cất tiếng cười lạnh lùng !

Ngay lúc đó, bỗng có một lão già mặt đen như dát chảo, râu ria xồm xoàm từ từ bước đến. Người vừa rồi bèn tròn mắt giận dữ nhìn qua lão già mặt đen ấy một lượt nói :

- Hôm nay là đến ngày tôi có nhiệm vụ canh gác vậy ông chớ nên nhúng vào việc riêng của tôi, bằng không thì...hừ...ông sẽ biết tôi !

Lão già mặt đen cười nhạt, cất giọng khinh thường nói :

- Với tài nghệ của ông đó à? Ha ha ha...

Nói đến đây thì lão già ấy liền đưa mắt nhìn Thích Đình Nhạn hỏi rằng :

- Thằng bé đen kia, người nói đúng lắm, lòng người quả không biết đầu mà lường. Vậy ta làm chứng cho người, người có bằng lòng không?

Câu hỏi của lão già mặt đen chưa dứt, lão già mặt trắng quát to :

- Ông cút ngay đi cho tôi !

Câu nói chưa dứt, lão ta vung chưởng lên quét ra một tiếng vút về phía đối phương rồi. Lão già mặt đen cất tiếng cười to như cuồng dại, rồi nhẹ nhàng lao người tránh đi nơi khác. Liền đó, qua một tiếng “âm” thực to, tức thì một gốc cây rừng lớn cỡ hai người ôm ở phía trước mặt liền bị chưởng quét gãy làm đôi.

Thích Đình Nhạn trông thấy thế cũng giật mình đánh thót.

Trong lúc ấy, lão già mặt đen cũng không nhịn thua, quát rằng :

- Có lý đâu tôi sợ ông sao chớ?

Câu nói chưa dứt, lão ta đã vung tay đánh trả lại một chưởng. Lão già mặt trắng không hề nhảy tránh, mà vung tay mặt lên đỡ thẳng vào luồng chưởng lực của đối phương.

Tức thì, một tiếng nổ “âm” thật to, cát bụi tung bay mù mịt. Riêng Thích Đình Nhạn đã bị hai luồng chưởng lực ấy dội ra hất bắn chàng bay đi hàng trượng, ủa lên một tiếng to, rồi nổ ra một búng máu tươi !

Nội lực của hai lão già quả mạnh mẽ đến mức ai trông thấy cũng phải khiếp sợ.

Thử nghĩ với một người nội lực dồi dào như Thích Đình Nhạn mà khi bị sức dội của hai luồng chưởng phong quét trúng còn phải thổ huyết ra thay, vậy nếu chẳng may trúng thẳng vào chưởng lực của đối phương, tất chắc chắn phải bị tan xương nát thịt.

Võ công của hai lão già ấy, quả thực đến mức cao cường không có ai tưởng

tượng đến cho nổi !

Khi Thích Đình Nhận gần gượng đứng lên, thì nghe sau hai tiếng “âm âm”, liền thấy hai gốc cây to gãy ngang đổ xuống đất.

Thế rồi, hai lão già ấy lại tiếp tục đánh nhau, khiến cát bụi tung bay tối sầm cả trời đất, tiếng nổ âm âm ì ì không ngớt bên tai, rung chuyển cả núi đồi.

Thích Đình Nhận nghĩ bụng :

- Ta không nhân cơ hội này trốn thoát, còn đợi đến chừng nào nữa?

Nghĩ thế, chàng liền âm thầm nhắm hướng đường cũ chạy trở ra. Nhưng đôi chân chàng mới vừa di động, đã nghe lão già mặt trắng quát :

- Ngươi hãy đứng yên đó cho ta !

Thích Đình Nhận nghe thế không khỏi giật bắn người, vội vàng dừng chân đứng lại, quay mặt ngó về phía đối phương, thì vẫn thấy hai lão già một đen một trắng đang tiếp tục đánh nhau vô cùng ác liệt.

Thốt nhiên, từ đằng xa bỗng có một tiếng quát to :

- Dừng tay đã !

Tiếng quát vừa dứt, lại có một bóng người lao đến nơi. Thích Đình Nhận đưa mắt nhìn lên, thấy đấy là một lão già mặt xanh.

Hai lão già đang đánh nhau thấy thế liền thu tay và nhảy thối lui ra sau, ngưng cuộc ác chiến.

Ba lão già ấy, tuổi tác cũng suýt soát nhau, y phục đều rách te tua cả. Giữa họ chỉ có một điểm khác nhau là một người mặt trắng, một người mặt xanh, và một người mặt đen.

Đôi mắt của lão già mặt xanh quay qua một lượt, hỏi :

- Nhị vị đã vì việc chi mà đánh nhau như thế?

Lão già mặt trắng nói :

- Ông cũng chớ nên can thiệp đến việc kẻ khác làm gì !

- Tôi chỉ muốn biết tại sao nhị vị lại đánh nhau như thế?

- Vì lão ta can thiệp đến việc riêng của tôi...!

Tiếp đó, lão già mặt trắng bèn đem mọi việc kể lại cho lão già mặt xanh nghe, rồi nói tiếp :

- Bởi thế, ông tốt hơn cũng chớ nên can dự vào việc riêng của tôi !

Lão già mặt xanh cười nhạt, nói :

- Này Hắc Lão, đấy là lỗi ở ông. Hôm nay đến phiên ông ấy canh gác khu rừng, lẽ tất nhiên là ông ấy có quyền xử trí đối với một người xâm nhập vào đây, vậy ông can dự đến việc đó có ích lợi gì?

Lão già mặt đen biến hẳn sắc mặt, nói :

- Được, được ! Đấy là tại tôi không đúng. Đấy là tại lỗi ở tôi !

Lão già mặt trắng đưa mắt nhìn Thích Đình Nhạn nói :

- Thằng bé đen kia, nếu người không trả lời được câu hỏi của ta, thì...ha ha...người không chạy thoát khỏi tay ta đâu.

Thích Đình Nhạn liếc mắt nhìn qua một lượt, bỗng như sực hiểu ra, sắc mặt không khỏi lộ vẻ sợ hãi, cảnh giác bước lùi ba bốn bước dài. Đồng thời, chàng suýt buột miệng kêu lên “ Tam Võ Vương”

Trong khu rừng Tử Vong Lâm này, lại là nơi trú ngụ của Tam Võ Vương, thực khiến Thích Đình Nhạn không khỏi giật mình kinh hãi. Chà đã lúng túng chạy càn vào đây, thế mà may mắn lại gặp được Tam Võ Vương.

Lão già mặt trắng lạnh lùng quát :

- Sao người còn chưa chịu nói ?

Thích Đình Nhạn tự trấn tĩnh tinh thần, rồi mỉm cười nói :

- Ông thua rồi, dù tôi là người ngốc đến đâu mà thấy ba ông cùng xuất hiện một lúc thì thử hỏi tôi làm sao không hiểu được?

- Thế là ai?

- Ông chẳng phải đã nói ông là “người” đó sao?

- Vậy chớ ta đây nào phải quỷ?

- Lẽ tất nhiên là không phải. Ông tự xưng là “người” thì chắc hẳn là Luật Nhân Vương trong Tam Võ Vương rồi đó !

Lão già mặt đen liền tiếp lời ngay rằng :

- Đúng rồi ! Thằng bé người đoán không sai tí nào cả !

Luật Nhân Vương cười lạnh lùng, rồi nhanh nhẹn quay người bỏ đi mất.

Thích Đình Nhạn kêu to :

- Thưa lão tiên bối, ông hãy chậm chân đi !

- Chuyện chi thế?

- Tôi đang đi tìm các ông đây !

- Để làm gì?

- Để cứu các ông ra khỏi thế trận này !

Luật Nhân Vương cất tiếng cười như cuồng dại, nói :

- Với tài nghệ của người...thằng bé đen kia, chúng ta đã bị vây khốn ở đây mấy mươi năm rồi, thế mà vẫn không tìm được cách chi để thoát ra, vậy người định sẽ...?

- Lão tiên bối không tin hay sao?

Qua giọng nói rất trịnh trọng của Thích Đình Nhạn, đã làm cho Tam Võ Vương không khỏi phải thay đổi thái độ. Lão già mặt xanh, tức Tá Thiên Vương biến hẳn sắc mặt, nói :

- Lời nói của người thật đầy chứ?

- Phải, vẫn bối không ngờ mình vì luồng cuống chạy càn mà lại may mắn gặp được ba vị lão tiên bối !

Sắc mặt của Luật Nhân Vương bỗng sa sầm, nói :

- Người dùng biện pháp chi để cứu anh em ta ra?

Thích Đình Nhận cười nói :

- Nếu tôi có thể cứu được ba vị tiên bối ra khỏi Kỳ trận này, thì ba vị có bằng lòng ra hay không?

- Điểm ấy rất khó nói !

- Tại sao thế?

Lão già mặt đen, tức Hãm Địa Vương cất tiếng cười ha hả nói :

- Thằng bé đen kia, người hãy nói cho ta nghe thử, người dùng biện pháp chi để cứu anh em ta ra?

- Trong mình tôi có Kỳ Trận trận pháp !

- Thực đấy chứ?

- Dĩ nhiên là tôi nào dám đặt điều ! Sở dĩ vẫn bối gấp rút đi tìm ba vị lão tiên bối, là vì liên hệ đến cả sự an nguy của võ lâm...

Tá Thiên Vương mỉm cười nói :

- Chúng ta đã cách biệt với cuộc đời có mấy mươi năm qua, trước kia...nhưng mà thôi, không cần nói làm gì. Hiện nay đang xảy ra việc chi trong chốn giang hồ hay sao?

- Có lẽ các vị chưa quên Võ Lâm Chi Thần Trần Đế...?

Tam Võ Vương nghe thế, cả ba vị đều biến sắc mặt, hỏi :

- Như thế nào?

- Trước đây khi Võ Lâm Chi Thần hạ ba con Hoạt Cương Thi, nghe đâu bị trúng Ma Phong của chúng. Theo sự dự đoán của ông ta thì sau mấy mươi năm, luồng gió độc ấy sẽ nổi lên tác quái. Sự dự đoán ấy quả đúng chẳng sai. Hiện nay, Võ Lâm Chi Thần đã thay đổi hản bản tính, tổ chức thành một nhóm chuyên khủng bố mọi nơi...

- Đây mới thực là một chuyện vô cùng lý thú !

Thích Đình Nhận lại nói :

- Cái tổ chức khủng bố đó gọi là Ngân Diện Hội. Hội trưởng là Võ Lâm Chi Thần Trần Đế. Lão ta cho môn hạ của mình chém giết cao thủ võ lâm không gớm tay!

Hãm Địa Vương giận dừ nói :

- Quái thực, quả có việc ấy hay sao?

- Vẫn bối không khi nào lại dám bịa đặt nói dối. Hơn nữa, nghe đâu mười hôm tới đây, họ sẽ làm lễ ra mắt tại Bách Hoa Nham ở Đồng Bách Sơn. Họ gọi thiệp mời tất cả anh hùng trong võ lâm tới dự cuộc lễ long trọng của họ.

Luật Nhân Vương lạnh lùng nói :

- Với võ công như Trần Đế, không phải là đáng sợ, vì căn cứ theo sự hiểu biết của chúng ta thì trong chốn giang hồ còn có người võ công cao cường hơn lão ta nhiều.

- Có lẽ lão tiên bối chưa hay ba con Hoạt Cương Thi hiện nay đã sống dậy, và đã chịu sự khống chế của Trần Đế rồi...?

- Cái chi? Ba con Hoạt Cương Thi chưa chết à?

- Đúng thế ! Ba con Hoạt Cương Thi ấy vẫn chưa chết, và hiện đang chịu sự sai khiến của Trần Đế. Cho nên việc này không phải là tầm thường đâu.

Tá Thiên Vương mỉm cười nói :

- Người muốn chúng ta ra để đối phó với ba con Hoạt Cương Thi ấy phải không?

- Chính văn bối có ý đó !

Tá Thiên Vương nói :

- Trước đây, anh em ta chẳng may bị Ma Phong quét trúng, nên đã tiếp tay với Thông Thiên Ma Tôn giết người vô số. Vậy nếu hôm nay, những con Hoạt Cương Thi ấy chưa chết, xem ra chẳng có ai trị nổi chúng đâu.

- Với sức của ba lão tiên bối hợp lại, có lý nào không thể đối địch nổi với những con Hoạt Cương Thi đó sao?

- Người chỉ biết một mà không biết hai. Những con Hoạt Cương Thi đó có một uy lực chẳng phải tầm thường. Đối phó với chúng thì không khó, nhưng muốn hủy diệt chúng thì thực không phải là một chuyện dễ. Chung quanh nó trong vòng một trượng đều là Ma Phong, nếu ai bị quét trúng tức thì bất tỉnh nhân sự. Đồng thời, sau khi tỉnh dậy được, thì người ấy bị Ma Phong tác hại, gây nên một hậu quả không thể tưởng tượng được !

- Nếu thế thì không có ai trừ được chúng hay sao?

- Theo ta được biết, tám mươi năm về trước có Hồng Kỳ Soái Chủ, Chương giáo của Hồng Kỳ Môn, có đủ năng lực để trừ chúng. Nhưng nghe đâu, người ấy đã chết lâu rồi, do đó xem ra ta đành bó tay nhìn lũ Hoạt Cương Thi ấy dày xéo cả võ lâm thôi !

Thích Đình Nhạn nói :

- Vậy ba lão tiên bối đành khoanh tay không tìm cách trừ chúng hay sao?

- Chúng tôi cũng chẳng đủ khả năng. Hơn nữa, người định cứu anh em chúng tôi thoát ra bằng cách nào, thử nói nghe xem sao?

Thích Đình Nhạn bèn đem việc Võ Lâm Chi Thân để lại một bộ cờ bằng hồng ngọc, nói rõ cho Tam Võ Vương nghe.

Luật Nhân Vương nghe xong liền cười lạnh lùng nói :

- Việc này có vẻ oái oăm lắm. Nếu những quân cờ của người nói là vật quý báu thực, Trần Đế chắc chắn không đại khờ đến nỗi để người tìm đến đây trước. Vì, nơi nhất chúng ta, Trần Đế là người biết rõ hơn ai hết kia mà...!

Tá Thiên Vương nói :

- Việc này xem ra cũng có lý lắm. Vì thứ nhất, là mấy mươi năm về trước, khi Trần Đế lưu bộ cờ bằng hồng ngọc ấy lại thì ông ta chưa nghĩ rằng sau này mình bị Ma Phong bạo phát như thế đó. Kế đến, tuy ông ấy biết chúng mình bị nhốt ở đây, song lão ta cũng kiêng sợ nên không dám đích thân đến đây !

Mọi người nghe qua sự giải bày đấy, đều cho rằng rất hữu lý. Bởi vì việc Trần Đế vây khốn Tam Võ Vương trong Kỳ trận tự nhiên đã khiến Tam Võ Vương có sự oán hận. Vậy, nếu ông ta đích thân đến đây, ba ông này chắc chắn sẽ không buông tha lão ta được.

Luật Nhân Vương cười lạnh lùng nói :

- Người có đủ bằng cứ để chứng minh là Hội chương Ngân Diện Hội đúng là Trần Đế không?

- Tuy tôi chẳng dám quả quyết, nhưng đến chín phần mười phải nghi ngờ là ông ta.

Tam Võ Vương nghe thế đều cau mày suy nghĩ.

Hãm Địa Vương bỗng gâm lên :

- Thực không ngờ, Trần Đế lại đi làm những chuyện như thế. Ôi ! Giới giang hồ sẽ không thể nào yên ổn được !

Thích Đình Nhạn nói :

- Mong ba vị lão tiên bối, hợp lực để cứu vãn mối nguy cơ của võ lâm...

Tá Thiên Vương ngắt lời rằng :

- Chẳng phải anh em chúng ta không chịu đi ra. Kỳ thực thì suốt mấy chục năm nay, lúc nào anh em chúng ta cũng muốn tìm cách thoát ra ngoài, nhưng giờ đây người đến thì đã quá muộn rồi !

- Tại sao thế?

Tá Thiên Vương nói :

- Có lẽ người cũng đã nghe mọi người nói về Tam Võ Vương chúng ta, hễ khi gặp mặt nhau thì tất sẽ gây sự đánh nhau, cho đến khi định đoạt thắng bại mới thôi?

- Tôi có nghe như thế !

- Đây là vì tại ba anh em chúng ta đây cá tính mỗi người đều rất cứng rắn. Một mặt nữa...nhưng việc này ta không nói ra làm gì. Suốt thời gian ba anh em chúng ta bị giam hãm tại đây, tuy đã nhờ nội lực dồi dào hiếm có của mình, cả ba đều đuổi được Ma Phong ra khỏi cơ thể, tâm trí đã tỉnh hẳn, con người đã khôi phục trở lại trạng thái bình thường, nhưng đồng thời cá tính ngang bướng của mỗi người cũng đều sống trở lại, không ai chịu nhường ai cả...

- Thế là các ông lại xung đột đánh nhau, phải không?

- Ba anh em chúng ta đã đánh với nhau suốt trong mười mấy năm qua. Nhưng tháng trước đây, ta đã thương lượng với lão già đen và anh chàng đẹp trai này...

Nói đến đây, lão ta liền đưa mắt quét về phía Hãm Địa Vương và Luật Nhân Vương, rồi nói tiếp :

- Do đó, ba anh em chúng ta mới giảng hòa với nhau, đồng thời đem sở trường của nhau ra cùng nghiên cứu để bồi bổ cho nhau !

Thích Đình Nhạn nói :

- Đây là một giải pháp thật hay !

Hãm Địa Vương giận dữ mắng :

- Hay cái gì chi? Lão già mặt xanh này đã làm khổ anh em chúng ta thôi !

Tá Thiên Vương nhún vai, gượng cười nói :

- Nào ai ngờ xảy ra chuyện ấy đâu?

- Thừa lão tiên bối, chuyện chi thế?

- Người là người thứ nhất xông vào đây mà được sống còn. Hơn nữa, vì người là người đang lo cho sự an nguy của cả giới giang hồ, nên ta phá lệ không giết người. Trong khi đó, cá tính gan dạ ngay thẳng của người cũng làm cho anh em chúng ta đây thích lắm. Vậy, người hãy đi theo, ta sẽ nói rõ tường tận lại mọi việc cho người nghe !

Nói dứt lời, lão ta liền bước đi trước.

Thích Đình Nhạn thấy thế cũng cất bước đi theo lão ta. Sau khi đi khỏi khu rừng tối tăm này, trước mặt hiện ra một vùng đất trống. Tại đây có ba túp lều tranh đứng theo thế chân vạc.

Thích Đình Nhạn buột miệng nói :

- Ba ông không ở chung với nhau sao?

- Cá tính của anh em chúng ta như lửa với nước, làm thế nào ở chung với nhau được?

Thích Đình Nhạn nghe thế không khỏi cảm thấy lầy lăm lạp. Vì trong cảnh nguy khốn, mà ba người vẫn xung đột với nhau, quả là một việc hết sức lạ !

Tá Thiên Vương hỏi rằng :

- Vừa rồi ta đã nói đến đâu?

- Ông đã nói đến ba người đem sở trường của mình ra nghiên cứu bồi bổ cho nhau...

- Phải rồi ! Ta liền được hai ông bạn kia chấp thuận. Nhưng liền sau đó vấn đề xảy ra. Như người đã nói, lòng người thực là khó hiểu được, ai lại chịu thực sự đem sở trường của mình ra tiết lộ cho người khác biết?

Thích Đình Nhạn tiếp lời :

- Như thế, các ông lại đánh nhau sao?

- Không có...

Câu nói của Tá Thiên Vương chưa dứt, Luật Nhân Vương im lặng bước thẳng vào túp lều chính giữa. Thích Đình Nhạn trông thấy thế không khỏi sửng sốt.

Tá Thiên Vương dường như cũng trông thấy nên gượng cười nói :

- Tốt nhất người chớ nên làm rầy ông ấy. Cá tính của ông ta từ trước đến nay,

muốn sao thì làm vậy, ai chọc tức ông ta thì chỉ toi mạng mà thôi. Rồi đây, chúng ta cũng phải đánh nhau một trận với ông ta mới được !

Thích Đình Nhạn gượng cười nói :

- Thế rồi sao nữa?

- Sau đó, cả ba chúng ta không có gây sự đánh nhau. Đồng thời nghĩ ra một giải pháp dung hòa là : Tất cả ba người chúng ta đều chôn thành ghi chép lại những võ công tuyệt học của mình vào trong món binh khí của mình đang dùng. Sau đó, đợi đến lúc xét ra có một trong số ba người dùng tuyệt học của mình áp đảo được hai người khác để giữ ngôi vị thủ lĩnh của hai người kia, thì chừng ấy cả ba mới cùng hợp lại để nghiên cứu !

- Thế thì có thực hiện được không?

Tá Thiên Vương lại gượng cười nói :

- Nếu không thực hiện được, nào có chuyện xấu hổ như thế ! Sau đó, anh chàng đẹp trai kia liền đem tất cả những môn học thượng thặng của mình đã thu thập mấy mươi năm qua ghi chép vào cây quạt Phỉ Thúy Phiến của ông ta. Lão già đen kia cũng ghi chép sở học của mình vào ngọn Liệt Hỏa Kỳ của lão ấy. Riêng ta, cũng ghi chép một thể võ tuyệt học mà ta mới nghiên cứu được vào cây Tá Thiên Táng của ta...

Thích Đình Nhạn sốt ruột, ngắt lời hỏi :

- Vậy, trong việc làm này lại có người thiếu thành thật, dấu bớt đi những tuyệt nghệ của mình hay sao?

- Không, tất cả đều ghi chép đầy đủ...

- Như vậy lại còn có chuyện chỉ xảy ra nữa?

- Sau khi chúng ta ghi chép xong tất cả võ công tuyệt nghệ của mình vào món binh khí, một vấn đề nữa lại xuất hiện. Đây là ba món binh khí ấy phải giao cho ai trông giữ?

Thích Đình Nhạn cau mày nói :

- Đây là vấn đề khó giải quyết !

- Nhưng ta cũng đã nghĩ ra một giải pháp...

Hãm Địa Vương giận dữ nói :

- Ông nghĩ ra một giải pháp hay thực là hay !

- Tuy không bảo thế là hay, nhưng lúc ấy các ông cũng đã đồng ý kia mà !

Nói đến đây, ông ta tạm dừng lại trong giây lát, rồi lại nói tiếp :

- Trong lúc đó, ba anh em ta vì muốn thể hiện một sự công bình nên gom ba món vũ khí ấy lại, mang ra để yên trên tảng đá xanh kia !

Vừa nói ông vừa đưa tay lên chỉ một tảng đá xanh thực to. Thích Đình Nhạn nhìn thấy đấy là một tảng đá nặng có hàng vạn cân, bên trên bằng phẳng láng trơn như kiếng.

Tá Thiên Vương lại nói tiếp :

- Sau khi cả ba anh em chúng ta mang ba món binh khí để yên trên mặt tảng đá ấy xong, thì qua ngày hôm sau định sẽ họp lại để bình luận, tìm hiểu xem võ học của ai lại lợi hại nhất. Đồng thời, ngay trong đêm đó, cả ba chúng ta đều cùng nghĩ một nơi để trông chừng nhau, đề phòng có kẻ manh tâm đi xem trộm.

- Giải pháp ấy thực là công bình hợp lý !

- Nhưng ngay lúc ấy, bỗng có người xông vào khu Tử Vong Lâm này. Hôm ấy, nhâm phiên gác của lão già xinh đẹp kia, nhưng vì muốn giữ cho được công bình, cả ba chúng ta đều cùng đi ra để lo giải quyết việc đó...

- Như vậy kể là quang minh chính đại lắm !

Tá Thiên Vương nói :

- Nhưng chính việc rắc rối đã xảy ra ngay lúc ấy. Vì khi cả ba anh em chúng ta giết xong người đột nhập và khu rừng này trở về, thì những món binh khí để trên mặt tảng đá xanh kia đều không cánh mà bay đi mất tất cả !

Thích Đình Nhạn nghe thế, không khỏi giật nảy mình nói :

- Cái chi? Ba món binh khí có ghi chép võ công tuyệt nghệ của ba người đều bị mất đi tất cả?

- Đúng thế ! Chúng tự nhiên mất hết !

- Đấy mới thực là một việc không ai ngờ được?

- Tất nhiên !

- Vậy có lý nào, một nhân vật nào khác đã xâm nhập vào khu rừng này trộm đi hay sao?

- Không thể có như vậy được ! Vì với võ công của ba anh em chúng ta, bất luận có ai xâm nhập đến cách mình mười trượng nữa thì đều có thể hay biết được. Thậm chí, canh em chúng ta còn phân biệt được người ấy là đàn ông hay đàn bà. Phương chi, chớ nói là người mà ngay như cầm thú tiến vào đây, cũng không thoát khỏi đôi mắt rất thính của ba anh em chúng ta !

- Nếu vậy, thì giữa ba ông đã có một người lên về trước và dấu ba món binh khí ấy đi chăng?

- Chắc chắn không có việc này, vì cả ba người chúng ta cùng đi về một lượt. Nếu chẳng phải thế, ba anh em chúng ta nào có sống chung được đến ngày hôm nay?

Thích Đình Nhạn lại không khỏi kinh ngạc nói :

- Nếu không có ai lên vào đây, cũng như giữa ba ông không có ai về trước, vậy có lý đâu ba món binh khí đó tự nó biết bay hay sao?